

FILHARMONIA
SZCZECIN

Szanowni Państwo,

dobrym obyczajem przyjętym w salach koncertowych jest oklaskiwanie wykonawców wieloczęściowego utworu dopiero po jego zakończeniu. Krótkie przerwy między poszczególnymi częściami wypełnione są ciszą. Brawa między częściami, a jeszcze gorzej – w trakcie dłuższej pauzy mogą rozpraszać wykonawców oraz innych słuchaczy, a przez to zburzyć budowane przez muzykę napięcie i nastrój.

Piątek – 10 kwietnia 2026 roku – godz. 19.00

Potęga i wdzięk

koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna
Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie

Piotr Alexewicz fortepian
Manuel Hernández-Silva dyrygent

W programie:

JOHANNES BRAHMS

II Koncert fortepianowy B-dur op. 83 [44']

- Allegro non troppo
- Allegro appassionato
- Andante
- Allegretto grazioso

/przerwa/

FELIX MENDELSSOHN-BARTHOLDY

IV Symfonia A-dur *Włoska* op. 90 [28']

- Allegro vivace
- Andante con moto
- Con moto moderato
- Saltarello. Presto

PIOTR ALEXEWICZ

Jest jednym z najbardziej rozpoznawalnych polskich pianistów swej generacji.

W 2025 roku zdobył II nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym Hilton Head w USA, co ugruntowało jego pozycję na światowej scenie muzycznej. W tym samym roku został półfinalistą XVII Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Van Cliburna w Fort Worth.

Jest także laureatem Nagrody im. prof. Zbigniewa Drzewieckiego na XVIII Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie oraz zwycięzcą 48. i 50. Ogólnopolskiego Konkursu Chopinowskiego organizowanego przez Narodowy Instytut Fryderyka Chopina (NIFC). Zdobyl również najwyższe nagrody na konkursach pianistycznych w Paryżu, Bukareszcie, podczas festiwalu Piano Texas International Academy i Konkursu Schenka w Szwajcarii.

Artysta ma na swoim koncie wiele nagrań, w tym debiutancką płytę wydaną przez NIFC w 2019 roku (zawierającą utwory Beethovena, Chopina, Liszta i Ravela) oraz zarejestrowany wraz z Sinfonią Varsovia pod batutą Howarda Shelleya album ze wszystkimi utworami Chopina na fortepian i orkiestrę, które nie są koncertami. Nagrał również komplet 26 preludiów i II Sonatę b-moll Chopina (premiera fonograficzna jest planowana na rok 2026).

Wirtuoz prowadzi intensywną działalność koncertową na całym świecie – wystąpił na wielu prestiżowych międzynarodowych festiwalach oraz koncertował m.in. w Polsce, Niemczech, Francji, Szwajcarii, Włoszech, Hiszpanii, Danii, Rumunii, Brazylii, Japonii, Wielkiej Brytanii i Stanach Zjednoczonych.

Od 2024 roku Piotr Alexewicz prowadzi działalność dydaktyczną jako wykładowca w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Jest absolwentem tej uczelni (w klasie prof. Pawła Zawadzkiego), obecnie zaś kontynuuje edukację w Hochschule der Künste w Zurychu (w klasie prof. Konstantina Scherbakova). Artysta kształcił się również pod kierunkiem Nikolai Demidenki.

Za swe osiągnięcia artystyczne otrzymał w 2021 roku stypendium niemieckiej fundacji Hans und Eugenia Jütting-Stiftung (Stendal) oraz nagrodę „Młody Promotor Polski” przyznaną przez Pierwszą Damę RP Agatę Kornhauser-Dudę.

MANUEL HERNÁNDEZ-SILVA

Ukończył z wyróżnieniem Konservatorium der Stadt Wien pod kierunkiem profesorów Reinharda Schwarza i Georga Marka. Będąc studentem ostatniego roku wygrał konkurs dyrygencki Forum Jünger Künstler, zorganizowany przez Wiener Kammerorchester, którą poprowadził na estradzie Wiener Konzerthaus.

Dyrygował na wielu prestiżowych międzynarodowych festiwalach. Jest częstym gościem orkiestr hiszpańskich i zagranicznych. Był głównym dyrygentem Orquesta de Córdoba, Orquesta Filarmónica de Málaga, Orquesta Sinfónica de Navarra oraz głównym dyrygentem gościnnym Orquesta Sinfónica Simón Bolívar w Caracas, z którą intensywnie współpracował przez ponad pięć lat.

Współpracował z Wiener Symphoniker, Israel Symphony Orchestra, Prague Radio Symphony Orchestra, Janáček Philharmonic Orchestra, North Bohemian Philharmonic Orchestra, Philharmonic Orchestra Olomouc, Sinfonieorchester Biel, Sinfonieorchester Wuppertal, Rheinische Philharmonie Koblenz, Orchestre Symphonique de Mulhouse, Swedish Chamber Orchestra, Tucson Symphony Orchestra, Seoul Philharmonic Orchestra, Orquesta Sinfónica Nacional de México, Orquesta Sinfónica de Puerto Rico, Orquesta Filarmónica de Buenos Aires, Orquesta Sinfónica Nacional de Chile i Orquesta Sinfónica de Venezuela oraz najważniejszymi orkiestrami w Hiszpanii.

Do najważniejszych dokonań sezonu 2025/2026 należą: pełnienie funkcji dyrygenta pomocniczego (*director asociado*) w Orquesta Sinfónica de la Región de Murcia (z którą Maestra łączy szczególna więź artystyczna), debiut z Orquesta Sinfónica Nacional de Costa Rica i Vojvodina Symphony Orchestra (Novi Sad, Serbia), powrót do Swedish Chamber Orchestra, Orquesta Sinfónica de Puerto Rico i Tucson Symphony Orchestra, a także koncerty z czołowymi hiszpańskimi orkiestrami, z którymi realizuje bogaty i oryginalny repertuar.

Maestro Hernández-Silva prowadzi intensywną działalność dydaktyczną, prowadząc międzynarodowe zajęcia z dyrygentury i szeroko rozumianego wykonawstwa muzycznego, a także liczne konferencje naukowe.

Potęga i wdzięk

Niemal ćwierć wieku minęło, zanim **Johannes Brahms** (1833–1897) spełnił swą obietnicę złożoną po napisaniu *I Koncertu fortepianowego d-moll*: drugi będzie od niego zupełnie odmienny. I rzeczywiście – był to do tego czasu największy rozmiarami utwór tego gatunku, nadto zupełnie nietypowy pod względem formy, gdyż czteroczęściowy. Co za tym idzie, w opinii wielu krytyków zbliżał się raczej do symfonii z fortepianem *obbligato*.

Ów **II Koncert fortepianowy B-dur op. 83** (1881) to dzieło dojrzałe i nowatorskie, a jednocześnie doskonale osadzone w tradycji i Beethovena (pomyślmy zwłaszcza o jego ostatnim, *V Koncercie fortepianowym Es-dur*), i Mozarta. Był to także ostatni utwór, który Brahms włączył do swego repertuaru koncertującego pianisty.

Relacja, jaką kompozytor ustanowił pomiędzy solistą a orkiestrowym *tutti*, jest rzeczywiście niezwykła. Jeśli uwzględnimy jeszcze trudności techniczne, jakie dzieło stwarza – przez wielu pianistów uważane było wręcz za niewykonalne – łatwo pojmujemy, że Brahms postawił tu wykonawców przed nie lada wyzwaniem. Po pierwsze – pianistę, który musi nie tylko poradzić sobie ze wszystkimi zawiłościami swej partii, lecz także przystać na to, że w niektórych miejscach to on będzie akompaniować orkiestrze. Po drugie – muzyków orkiestry, którzy muszą raz po raz stawać się solistami. Zwłaszcza dwa instrumenty (na których zresztą w młodości sam Brahms grał), wiolonczela i waltornia, mają tu niemało do powiedzenia: wiolonczela niemal dominuje w części wolnej. Jej śmiałe wyeksponowanie przypomina nieco rozwiązanie zastosowane przez kompozytora w środkowym ogniwie jego koncertu skrzypcowego, gdzie solista dialoguje z obojem.

Pisał Ludwik Erhardt: „Partia fortepianowa [...] jest trudna i niewdzięczna nie tylko ze względu na liczne pochody akordowe, pasaże tercjowe, sekstowe i oktawowo oraz skomplikowaną rytmikę, lecz również i dlatego, że wymaga od wykonawcy pełnego podporządkowania się idei muzycznej tego dzieła [...]”. Z obu przyczyn prezentacja dzieła istotnie może stać się *tour de force* dla wirtuoza. W ostatecznej wersji partytury Brahms odszedł zresztą od wpisanych wcześniej wskazówek wykonawczych, wiele swobody pozostawiając interpretatorom, zwłaszcza w kwestiach tempa i artykulacji. Był przekonany, że niejedno podpowie im instynkt muzyczny (kategoria jakże subiektywna!).

Jak najkrócej można opisać ten koncert? Oto najpierw heroiczna i deklamacyjna część I (*Allegro non troppo*), z tematem wprowadzonym przez waltornię, w której solista przechodzi od kontemplacji do działania. Część II (*Allegro appassionato*) – w zamyśle kompozytora mająca być scherzem, zbliżającym dzieło do symfonii – pełna witalności i zaskakującego dramatyzmu. Część III

(*Andante*) – śpiewna, rozmarzona, intymna – z wiolonczelowym tematem i figuracjami fortepianu oraz dialogami solisty z instrumentami dętymi. I wreszcie wyrafinowane, nieco nawet komiczne rondo (*Allegretto grazioso*) – ta utrzymana w idiomie węgierskim (bądź „cygańskim”) muzyka swym pogodnym nastrojem być może przywiedzie nam na myśl samego Mozarta... (44')

IV Symfonia A-dur op. 90 *Włoska* (1833) Feliksa Mendelssohna-Bartholdy'ego (1809–1847) to wspomnienie odbytej w latach 1830–1831 podróży do Italii: krajobrazów, ludzi, ich barwnego życia, brzmień rzymskiego i neapolitańskiego karnawału. Ta różnorodność przeżyć została przełożona na język wrażeń muzycznych – czytelnych, acz pozbawionych konkretnego programu. Z niejasnych powodów kompozytor nie był ze swego dzieła zadowolony i aż do śmierci utrzymywał, że wciąż nie jest ono skończone. Stąd symfonia – skomponowana jako trzecia w kolejności – została wydana pośmiertnie i otrzymała numer czwarty.

Część pierwsza (*Allegro vivace*) jest najbardziej bezpośrednia: na tle szybkich, zwiewnych ósemek w instrumentach dętych drewnianych i waltorniach rozwija się w skrzypcach pełen energii temat główny. W jednym z listów z owego czasu Mendelssohn pisał: „To jest Italia! To zaś, co (od kiedy tylko sięgam pamięcią) wyobrażałem sobie jako najwyższą radość życia – właśnie się zaczęło i teraz się tym rozkoszuję. Roilem sobie, że suma wrażeń tego, co włoskie, będzie czymś na kształt nagłego wybuchu, uderzającego i porywającego. W taki sposób Italia na razie mi się jeszcze nie przejawia. Jest raczej jak kraina pełna ciepła, słodczy i pogody ducha, jak wszechogarniająca radość i ukojenie – tak wielkie, że aż nie do opisanie”.

W części drugiej (*Andante con moto*) warto zwrócić uwagę na grający kontrmelodię „kroczący bas”, będący być może stylistycznym ukłonem w stronę ukochanego przez kompozytora stylu barokowego. A może ta nieoczekiwanie elegijna muzyka skrywa coś jeszcze? Gdy Mendelssohn pisał tę symfonię, zmarli Carl Friedrich Zelter i Johann Wolfgang von Goethe – mentor kompozytora i genialny poeta. *Andante con moto* – pisał Roman Hinke – „naszpikowane kontrapunktycznymi sztuczkami wielkiego Bacha, jawi się niczym żałobny pochód ku czci tych dwóch powszechnie podziwianych współczesnych... Czyżby poważne *in memoriam* w samym środku beztroskiej *italianità*?”

Część trzecia (*Con moto moderato*) nie jest scherzem, lecz rzadko spotykanym u dojrzałego Mendelssohna menuetem. Tym razem jednak to właśnie ten utrzymany w wolniejszym tempie dworski taniec mógł posłużyć za pożądaną przeciwwagę dla wyjątkowo ruchliwych części skrajnych.

Część czwarta (*Presto*) to saltarello, szybki włoski taniec, popularny w Rzymie. Niemal perkusyjne repetycje dźwięków – obecne zwłaszcza w partiach smyczków – zdają się naśladować akompaniament tamburyngu i kastanietów.

Warto zauważyć, że finał utrzymany jest w molowej tonacji – takie zwieńczenie dzieła rozpoczętego w tonacji durowej uchodzi za pomysł unikatowy. Żywiołowy ruch zdaje się wprawdzie nie ustawać ani na chwilę, ale wspomniany zabieg Mendelssohna nadaje konkluzji dzieła zaskakującą powagę, odbiegającą od konwencjonalnego modelu radosnej kulminacji. Ta muzyka o nieustępliwej energii i skupionej intensywności kontrastuje z pogodą pierwszej części symfonii – poniekąd rzuca na nią subtelnie dwuznaczny cień, podważając pozornie idylliczny i bezproblemowy charakter dzieła. (28')

Piotr Urbański

POLECAMY PAŃSTWA UWADZE:

17.04

pt 19:00

Wbrew milczeniu

koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Annelien Van Wauwe klarnet

Paweł Przytock dyrygent

A. TANSMAN – Wariacje na temat Frescobaldiego na orkiestrę smyczkową

M. WAJNBERG – Koncert klarnetowy op. 104

W. LUTOSŁAWSKI – III Symfonia

08.05

pt 19:00

Aż po horyzont

koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Dawid Głogowski trąbka

Mateusz Kupski puzon

Wojciech Jeliński puzon

Marek Prášil dyrygent

K. MCKEE – *Centennial Horizon* na trąbkę i orkiestrę

E. FABIAŃSKA-JELIŃSKA – Koncert na dwa puzony i orkiestrę

A. COPLAND – III Symfonia

15.05

pt 19:00

Bezkresy

koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Jarosław Nadrzycki skrzypce

Przemysław Neumann dyrygent

F. MENDELSSOHN-BARTHOLDY – *Hebrydy* op. 26

F. MENDELSSOHN-BARTHOLDY – Koncert skrzypcowy e-moll op. 64

M. K. ČIURLIONIS – *W lesie*

M. KARŁOWICZ – *Rapsodia litewska* op. 11

Sehr geehrte Damen und Herren,

bei mehrteiligen Kompositionen ist es im Konzertsaal allgemein üblich, erst nach dem Verklingen des Gesamtwerkes zu applaudieren.

In den kurzen Pausen zwischen den einzelnen Sätzen herrscht Stille.

Applaus zwischen den Sätzen oder gar während einer längeren Pause im Stück kann Musiker und Zuhörer ablenken und so die durch die Musik geschaffene Spannung und Stimmung zunichtemachen.

Freitag – 10. April 2026 – 19:00 Uhr

Kraft und Anmut

Sinfoniekonzert

Sinfonieorchester
der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Szczecin

Piotr Alexewicz Klavier
Manuel Hernández-Silva Leitung

Programm:

JOHANNES BRAHMS

Klavierkonzert Nr. 2 B-Dur op. 83 [44']

- Allegro non troppo
- Allegro appassionato
- Andante
- Allegretto grazioso

/Pause/

FELIX MENDELSSOHN-BARTHOLDY

Sinfonie Nr. 4 A-Dur *Italienische* op. 90 [28']

- Allegro vivace
- Andante con moto
- Con moto moderato
- Saltarello. Presto

PIOTR ALEXEWICZ

Er zählt zu den bekanntesten polnischen Pianisten seiner Generation.

Im Jahre 2025 erhielt er den 2. Preis beim Internationalen Klavierwettbewerb in Hilton Head (USA), was seine Position in der internationalen Musikszenen festigte. Im selben Jahr erreichte er das Halbfinale des 17. Internationalen Van-Cliburn-Klavierwettbewerbs in Fort Worth.

Darüber hinaus ist er Preisträger des Zbigniew-Drzewiecki-Preises beim 18. Internationalen Fryderyk-Chopin-Klavierwettbewerb in Warschau sowie Sieger des 48. und 50. Nationalen Chopin-Wettbewerbs, veranstaltet vom Nationalen Fryderyk-Chopin-Institut (NIFC). Er erhielt zudem höchste Auszeichnungen bei Wettbewerben in Paris und Bukarest, beim Piano Texas International Academy Festival sowie beim Wettbewerb der Schenk-Stiftung in der Schweiz.

Seine 2019 vom NIFC veröffentlichte Debüt-CD enthält Werke von Beethoven, Chopin, Liszt und Ravel. Mit dem Orchester Sinfonia Varsovia unter der Leitung von Howard Shelley spielte er Variationen über *Là ci darem la mano*, *Rondo à la Krakowiak*, *Fantasie über polnische Melodien* und *Andante spianato et Grande Polonaise* brillant ein. Außerdem nahm er sämtliche 26 Präludien sowie die Klaviersonate Nr. 2 b-Moll von Chopin auf (die Veröffentlichung ist für das Jahr 2026 vorgesehen).

Der Virtuose trat bei zahlreichen renommierten internationalen Festivals auf. Er konzertierte u.a. in Polen, Deutschland, Frankreich, Italien, Spanien, Dänemark, Rumänien, Brasilien, Japan, Großbritannien, der Schweiz und den USA.

Seit 2024 doziert Piotr Alexewicz an der Karol-Lipiński-Musikakademie in Breslau. Er ist Absolvent dieser Hochschule (in der Klasse von Prof. Paweł Zawadzki), darüber hinaus studierte er bei Nikolai Demidenko. Derzeit setzt er seine Ausbildung an der Zürcher Hochschule der Künste bei Prof. Konstantin Scherbakov fort.

Im Jahre 2021 erhielt er ein Stipendium der deutschen Hans-und-Eugenia-Jütting-Stiftung (Stendal) und wurde von Polens First Lady Agata Kornhauser-Duda mit dem Preis „Young Promoter of Poland“ ausgezeichnet.

MANUEL HERNÁNDEZ-SILVA

Er schloss sein Studium mit Auszeichnung am Konservatorium der Stadt Wien ab, wo er bei Prof. Reinhard Schwarz und Prof. Georg Mark studierte. Im letzten Studienjahr gewann er den Dirigentenwettbewerb „Forum Jünger Künstler“, der vom Wiener Kammerorchester ausgeschrieben wurde – er leitete dieses Ensemble im Wiener Konzerthaus.

Hernández-Silva dirigierte bei vielen namhaften Festivals und ist ein gefragter Gast spanischer und ausländischer Orchester. Er war Chefdirigent des Orquesta de Córdoba, des Orquesta Filarmónica de Málaga und des Orquesta Sinfónica de Navarra sowie Erster Gastdirigent des Orquesta Sinfónica Simón Bolívar in Caracas, mit dem er über fünf Jahre intensiv zusammenarbeitete.

Er leitete u.a. die Wiener Symphoniker, das Israel Symphony Orchestra, das Prague Radio Symphony Orchestra, das Janáček Philharmonic Orchestra, das North Bohemian Philharmonic Orchestra, das Philharmonic Orchestra Olomouc, das Sinfonieorchester Biel, das Sinfonieorchester Wuppertal, die Rheinische Philharmonie Koblenz, das Orchestre National de Mulhouse, das Swedish Chamber Orchestra, das Tucson Symphony Orchestra, das Seoul Philharmonic Orchestra, das Orquesta Sinfónica Nacional de México, das Orquesta Sinfónica de Puerto Rico, das Orquesta Filarmónica de Buenos Aires, das Orquesta Sinfónica Nacional de Chile und das Orquesta Sinfónica de Venezuela sowie die wichtigsten Orchester Spaniens.

Zu seinen herausragenden Errungenschaften der Saison 2025/2026 zählen das Amt als director asociado des Orquesta Sinfónica de la Región de Murcia, mit dem der Maestro eine besondere künstlerische Beziehung pflegt, das Debüt beim Orquesta Sinfónica Nacional de Costa Rica sowie beim Vojvodina Symphony Orchestra (Novi Sad, Serbien), die Wiederaufnahme der Zusammenarbeit mit dem Swedish Chamber Orchestra, dem Orquesta Sinfónica de Puerto Rico und dem Tucson Symphony Orchestra sowie zahlreiche Konzerte mit führenden spanischen Orchestern, bei denen ein reichhaltiger und origineller Repertoirebogen realisiert wird.

Maestro Hernández-Silva ist darüber hinaus pädagogisch tätig: Er leitet internationale Dirigier- und Interpretationsworkshops und wird häufig zu wissenschaftlichen Konferenzen eingeladen.

Kraft und Anmut

Beinahe ein Vierteljahrhundert verging, ehe **Johannes Brahms** (1833–1897) sein nach dem Klavierkonzert Nr. 1 d-Moll gegebenes Versprechen einlöste: Das zweite werde von gänzlich anderem Charakter sein. Und in der Tat – es wurde das bis dahin umfangreichste Werk dieser Gattung und zugleich in seiner Anlage höchst ungewöhnlich, da es viersätzig konzipiert ist. Nicht von ungefähr näherten es viele Kritiker eher einer Sinfonie mit obligatem Klavier an.

Das **Klavierkonzert Nr. 2 B-Dur op. 83** (1881) ist ein Werk der Reife und der Neuerung, zugleich aber fest in der Tradition sowohl Beethovens (man denke insbesondere an sein letztes Klavierkonzert Nr. 5 Es-Dur) als auch Mozarts verankert. Es war zugleich das letzte Werk, das Brahms in sein Repertoire als konzertierender Pianist aufnahm.

Das Verhältnis, das der Komponist zwischen Solist und orchestralen Tutti stiftet, ist in der Tat außergewöhnlich. Berücksichtigt man zudem die technischen Schwierigkeiten, die das Werk stellt – von vielen Pianisten gar als unspielbar erachtet – so wird deutlich, welch große Herausforderung Brahms den Ausführenden auferlegt. Zunächst dem Pianisten, der nicht nur die Komplexität seiner Partie zu bewältigen hat, sondern sich auch damit abfinden muss, an manchen Stellen selbst die Rolle des Begleiters der Orchesterstimmen zu übernehmen. Sodann den Orchestermusikern, die immer wieder solistische Aufgaben übernehmen. Vor allem zwei Instrumente (die Brahms in seiner Jugend selbst spielte), Cello und Horn, treten dabei besonders hervor: Im langsamen Satz gewinnt das Cello nahezu die Oberhand. Seine markante Hervorhebung erinnert nicht wenig an die Lösung im Mittelsatz des Violinkonzerts, wo der Solist in einen Dialog mit der Oboe tritt.

Der polnische Musikkritiker und Brahms-Biograf Ludwik Erhardt schrieb: „Die Klavierpartie [...] ist schwierig und undankbar nicht nur aufgrund zahlreicher Akkordketten, Terz-, Sext- und Oktavpassagen sowie einer komplizierten Rhythmik, sondern auch deshalb, weil sie vom Interpreten eine vollständige Unterordnung unter die musikalische Idee dieses Werkes verlangt [...]. Aus beiden Gründen kann die Darbietung dieses Werkes tatsächlich zu einer *tour de force* für den Virtuosen werden“. In der endgültigen Fassung der Partitur nahm Brahms im Übrigen Abstand von zuvor notierten Ausführungshinweisen und ließ den Interpreten viel Freiheit, insbesondere in Fragen des Tempos und der Artikulation. Er war überzeugt, dass ihnen ihr musikalischer Instinkt so manches eingeben werde (eine freilich höchst subjektive Kategorie).

Wie ließe sich dieses Konzert in größter Kürze charakterisieren? Zunächst der heroische, deklamatorische erste Satz (*Allegro non troppo*), dessen Thema vom Horn vorgestellt wird und in dem der Solist von kontemplativer Haltung

zur Tat schreitet. Der zweite Satz (*Allegro appassionato*) – vom Komponisten als Scherzo gedacht und das Werk der Sinfonie annähernd – ist von Vitalität und überraschender Dramatik erfüllt. Der dritte Satz (*Andante*) – gesänglich, träumerisch, intim – entfaltet einen Cellothema, umspielt von Klavierfiguren und durchzogen von Dialogen des Solisten mit den Bläsern. Und schließlich ein raffiniertes, bisweilen leicht humorvolles Rondo (*Allegretto grazioso*): Diese im ungarischen (oder „zigeunerischen“) Idiom gehaltene Musik mag uns in ihrer heiteren Stimmung vielleicht an Mozart erinnern... (44)

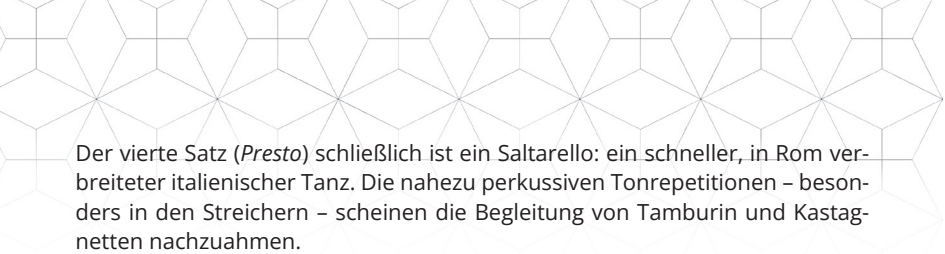
Die **Sinfonie Nr. 4 A-Dur (*Italienische*) op. 90** (1833) von **Felix Mendelssohn-Bartholdy** (1809–1847) ist die Erinnerung an seine in den Jahren 1830–1831 unternommene Reise nach Italien: an Landschaften, Menschen, ihr farbenreiches Leben sowie die Klangwelt des römischen und neapolitanischen Karnevals. Diese Vielfalt an Eindrücken wurde in musikalische Empfindungen übersetzt – anschaulich, doch ohne konkretes Programm. Aus nicht ganz geklärten Gründen war der Komponist mit seinem Werk unzufrieden und beharrte bis zu seinem Tod darauf, es sei noch immer nicht vollendet. So wurde die Sinfonie – der Reihenfolge nach als dritte komponiert – erst postum veröffentlicht und erhielt die Nummer vier.

Der erste Satz (*Allegro vivace*) ist der unmittelbarste: Vor dem Hintergrund rascher, schwebender Achtelbewegungen in Holzbläsern und Hörnern entfaltet sich in den Violinen das energisch geprägte Hauptthema. In einem seiner Briefe aus jener Zeit schrieb Mendelssohn: „Das ist Italien. Und was ich mir, seit ich denken kann, als höchste Lebensfreude gedacht habe, das ist nun angefangen und ich genieße es. Ich hatte mir den ganzen Eindruck von Italien wie einen Knalleffekt, schlagend, hinreißend gedacht; so ist es mir bis jetzt nicht erschienen, aber von einer Wärme, Milde und Heiterkeit, von einem über alles sich ausbreitenden Behagen und Frohsinn, dass es unbeschreiblich ist“.

Im zweiten Satz (*Andante con moto*) fällt die kontrapunktierende „gehende“ Basslinie auf, die vielleicht als stilistische Reverenz an den von Mendelssohn verehrten Barock verstanden werden darf. Oder verbirgt diese unerwartet elegische Musik noch eine tiefere Bedeutung? Während der Arbeit an der Sinfonie starben Carl Friedrich Zelter und Johann Wolfgang von Goethe – der Mentor des Komponisten und der große Dichter. Ist das *Andante con moto* – so Roman Hinke – „ein Trauerzug für zwei bewunderte Zeitgenossen, würdevoll getragen und gespickt mit dem kontrapunktischen Raffinement des großen Bach? Ein ernstes *in memoriam* inmitten unbekümmerter *italianità*?“

Der dritte Satz (*Con moto moderato*) ist kein Scherzo, sondern ein bei dem reifen Mendelssohn selten anzutreffendes Menuett. Gerade dieser in gemäßigterem Tempo gehaltene höfische Tanz mag hier als gewünschtes Gegengewicht zu den außerordentlich bewegten Ecksätzen dienen.

Der vierte Satz (*Presto*) schließlich ist ein Saltarello: ein schneller, in Rom verbreiteter italienischer Tanz. Die nahezu perkussiven Tonrepetitionen – besonders in den Streichern – scheinen die Begleitung von Tamburin und Kastagnetten nachzuahmen.

Bemerkenswert ist, dass das Finale in Moll steht – ein Abschluss eines in Dur begonnenen Werkes, der als etwas geradezu Einzigartiges gelten darf. Zwar scheint die ungestüme Bewegung keinen Augenblick nachzulassen, doch verleiht dieser Kunstgriff der Schlusswirkung eine überraschende Ernsthaftigkeit, die vom konventionellen Modell einer freudigen Kulmination abweicht. Diese Musik von unnachgiebiger Energie und konzentrierter Intensität kontrastiert mit der Heiterkeit des ersten Satzes – und wirft gleichsam einen feinen, doppeldeutigen Schatten auf dessen scheinbar idyllischen, ungetrübten Charakter. (28')

Piotr Urbański
(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

UNSERE KONZERTEMPFEHLUNGEN

17.04

Fr 19:00

Trotz der Stille

Sinfoniekonzert

Sinfonieorchester der Philharmonie Szczecin

Annelien Van Wauwe Klarinette

Paweł Przytocki Leitung

A. TANSMAN – Variationen über ein Thema von Frescobaldi für Streichorchester

M. WAJNBERG – Klarinettenkonzert op. 104

W. LUTOSŁAWSKI – Sinfonie Nr. 3

08.05

Fr 19:00

Bis zum Horizont

Sinfoniekonzert

Sinfonieorchester der Philharmonie Szczecin

Dawid Głogowski Trompete

Mateusz Kupski Posaune

Wojciech Jeliński Posaune

Marek Prášil Leitung

K. MCKEE – *Centennial Horizon* für Trompete und Orchester

E. FABIAŃSKA-JEJIŃSKA – Konzert für zwei Posaunen und Orchester

A. COPLAND – Sinfonie Nr. 3

15.05

Fr 19:00

Endlos

Sinfoniekonzert

Sinfonieorchester der Philharmonie Szczecin

Jarosław Nadrzycki Violine

Przemysław Neumann Leitung

F. MENDELSSOHN-BARTHOLDY – *Die Hebriden* op. 26

F. MENDELSSOHN-BARTHOLDY – Violinkonzert e-Moll op. 64

M. K. ČIURLIONIS – *Im Walde*

M. KARŁOWICZ – *Litauische Rhapsodie* op. 11

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE

KONCERTMISTRZYNI /
KONZERTMEISTERIN
Karolina Hyla-Wybraniec

I SKRZYPCE / 1.VIOLINEN
Monika Sawczuk
Joanna Goch
Edyta Wolańska
Izabela Wojciechowska
Alina Krzyżewska
Olga Rozmus
Maciej Musiał
Anna Majewska
Marcin Kieruczenko
Maria Polanowska
Andrii Kreshchenskyi

II SKRZYPCE / 2.VIOLINEN
Anna Przerwa
Robert Smoliński
Diana Miszkziel-Gugała
Alicja Poręba
Joanna Ostaszewska
Magdalena Pajestka
Patrycja Kozak
Aleksandra Górską
Małgorzata Borowiecka
Miłosz Kosmal

ALTÓWKI / BRATSCHEN
Grzegorz Sadowski
Wojciech Mazur
Galina Smolińska
Igor Rudnicki
Izabela Joniec
Ludmiła Rusin
Aleksandra Majewska
Dominika Kotlicka

WIOLONCZELE / CELLI
Tomasz Szczęsny
Jacek Tomczak
Ihor Chilipik
Katarzyna Meisinger
Matylda Adamus
Beata Sawrymowicz

KONTRABASY / KONTRABÄSSE
Paweł Jędrzejewski
Michał Mitschke
Wojciech Gunia
Robert Możejewski

FLETY / FLÖTEN
Filippo del Noce
Joanna Kowalczyk

ORCHESTER IM HEUTIGEN KONZERT

OBOJE / OBOEN

Mateusz Żurawski
Izabela Kokosińska

KLARNETY / KLARINETTEN

Piotr Wybraniec
Bogusław Jakubowski

FAGOTY / FAGOTTE

Michał Szydłowski
Edyta Moroz

WALTORNIE / HÖRNER

Oleksandr Melnychenko
Dmitrij Wdowiczenko
Katarzyna Sułkowska-Gdula
Radosław Zamojski

TRĄBKI / TROMPETEN

Sławomir Kuszvara
Marcin Olkowski

KOTŁY / PAUKEN

Jorge Luis Valcarcel Gregorio

STROICIEL FORTEPIANU /

KLAVIERSTIMMER
Paweł Kwiatkowski

Poznaj historię Filharmonii w Szczecinie

Unikalne materiały archiwalne i nagrania dawnych koncertów,
wspomnienia muzyków, dyrygentów, ciekawostki, anegdoty
i wiele więcej...

Odwiedź stronę

historia.filharmonia.szczecin.pl

Entdecken Sie die Geschichte der Stettiner Philharmonie

Einzigartige Archivmaterialien und historische
Konzertaufnahmen, Erinnerungen von Musikern und Intendanten,
Wissenswertes, Anekdoten und vieles mehr...

Besuchen Sie die Website
historia.filharmonia.szczecin.pl

GALERIA POZIOM 4

Maciej Osmycki | EQUINOX

Equinox to wielowątkowy przegląd twórczości Macieja Osmyckiego, obejmujący prace z ostatnich 16 lat: obrazy, obiekty, zdarzenia. Na wystawę zostały wybrane prace reprezentujące różne kierunki poszukiwań twórczych i te, które pojawiły się niezależnie od tych poszukiwań i oczekiwań autora.

Equinox jest opowieścią o równowadze: między intuicją i precyzyjną analizą, spontanicznością i ścisłym planem, kontrolą i tym, co nieprzewidywalne.

Maciej Osmycki zajmuje się malarstwem, rysunkiem, rzeźbą, tkaniną; tworzy obiekty i instalacje malarskie, dźwiękowe i interdyscyplinarne, video art. Na Wydziale Grafiki Akademii Sztuki prowadzi Pracownię Alternatywnych Metod Obrazowania, na Wydziale Malarstwa - Pracownię Technologii Malarstwa i Rysunku. Urodzony w Warszawie, mieszka i pracuje w Szczecinie.

[Art.Room]

Łukasz Skąpski | Rysunki cieniem

Łukasz Skąpski jest artystą wizualnym, profesorem i kierownikiem Pracowni Fotografii i Strategii Artystycznych na Wydziale Nowych Mediów, Fotografii i Filmu Eksperymentalnego Akademii Sztuki w Szczecinie

Jednym z kluczowych obszarów zainteresowań Skąpskiego jest fenomen światła – jego zmienność, rytm i zależność od praw natury. W cyklu **Rysunki cieniem** (1993-1994) artysta tworzył na plaży w Kuźnicy na Półwyspie Helskim niewielkie, efemeryczne instalacje z patyków i trzciny wbitych w piasek. Rzucane przez nie cienie, zmieniające się wraz z ruchem słońca, tworzyły ulotne, geometryczne rysunki.

Partner:

Galerie dostępne są dla odwiedzających w wybrane soboty i niedziele w godz. 12.00 – 16.00 (ostatnie wejście o godz. 15.30)

Bilety w cenie 20 PLN dostępne są w kasie, biletomacie i na stronie filharmonia.szczecin.pl.

Wstęp bezpłatny dla dzieci do lat 10 i osób z niepełnosprawnościami.

Goście koncertów mogą odwiedzić galerie bezpłatnie w trakcie przerw i pół godziny po zakończeniu koncertu.

GALERIA POZIOM 4

Maciej Osmycki | EQUINOX

Equinox bietet einen facettenreichen Einblick in das künstlerische Schaffen von Maciej Osmycki und umfasst Arbeiten der letzten 16 Jahre: Gemälde, Objekte, Ereignisse. Die Ausstellung vereint Arbeiten, die verschiedene Wege der kreativen Erkundung dokumentieren, ebenso wie solche, die unabhängig von diesen Suchbewegungen und den Erwartungen des Künstlers entstanden sind. *Equinox* erzählt von Gleichgewicht: zwischen Intuition und präziser Analyse, Spontaneität und strengem Konzept, zwischen Kontrollierbarem und Unvorhersehbarem. **Maciej Osmycki** arbeitet in den Bereichen Malerei, Zeichnung, Skulptur und Textilkunst; er schafft malerische, klangliche und interdisziplinäre Objekte, Installationen sowie Videoarbeiten. An der Fakultät für Grafik der Akademie der Künste leitet er die Werkstatt für alternative Bildfindungsmethoden, an der Fakultät für Malerei die Werkstatt für Malerei- und Zeichnungstechnologie. Geboren in Warschau, lebt und arbeitet er derzeit in Stettin.

[Art.Room]

Łukasz Skąpski | Schattenzeichnungen

Łukasz Skąpski ist bildender Künstler, Professor und Leiter der Klasse für Fotografie und Künstlerische Strategien an der Fakultät für Neue Medien, Fotografie und Experimentellen Film der Kunstakademie Stettin.

Im Zentrum von Skąpskis Interesse steht das Licht – seine Wandelbarkeit, sein Rhythmus und seine Abhängigkeit von Naturgesetzen. Im Zyklus **Rysunki cieni** (1993–1994) entstanden am Strand von Kuźnica auf der Halbinsel Hel kleine, flüchtige Installationen aus Schilf und Stöcken. Die Schatten, die sie warfen, veränderten sich mit der Sonne und erzeugten kurze, geometrische Zeichnungen.

Partner: **SYMFONIA
CAFE**

Die Galerien sind für Besucher an ausgewählten Samstagen und Sonntagen von 12:00 bis 16:00 Uhr geöffnet (letzter Einlass um 15:30 Uhr).

Tickets zum Preis von 20 PLN sind an der Kasse, am Ticketautomaten sowie online unter filharmonia.szczecin.pl erhältlich.

Kinder bis 10 Jahre sowie Personen mit Behinderungen haben freien Eintritt. Besucher von Konzerten können die Galerien während der Pausen und bis eine halbe Stunde nach Konzertende kostenfrei besichtigen.

Partnerzy sezonu artystycznego 2025/2026

Partner der Musiksaison 2025/2026

Mecenaszem Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza
w Szczecinie jest Enea.

Schirmherr der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie
in Szczecin ist Enea.

Partnerem sezonu artystycznego 2025/2026 jest STRABAG.

Partner der künstlerischen Saison 2025/2026 ist STRABAG.

Partnerem motoryzacyjnym jest Dealer BMW Bońkowscy.

Der Automobilpartner ist der Dealer BMW Bońkowscy.

BMW
Bońkowscy

Partnerem zdrowia jest Sanprobi.

Sanprobi ist unser Gesundheitspartner.

Partnerem edukacyjnym jest Zachodniopomorska Szkoła Biznesu.

Der Bildungspartner ist die West Pomeranian Business School.

Partner wspierający:

Förderpartner

